

Arrest

nr. 277 626 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2022 tot verlies van verblijfsrecht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 maart 2022 wordt beslist tot verlies van verblijfsrecht van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A, S.
Geboren te Dier op (...)1979
Nationaliteit: Pakistan
Adres: (..)
N.N. xxx

Mijnheer / Mevrouw de burgemeester,

Uit de foto's van het paspoort van betrokkene gevoegd bij het relatieverlag van 21.02.2022 blijkt dat betrokkene tussen 23.10.2018 en 10.11.2019 en wederom tussen 13.02.2020 en 26.01.2022 België heeft verlaten. Immers kunnen in voormeld paspoort vier stempels worden teruggevonden van de Pakistaanse grensautoriteiten:

Op datum van 23.10.2018 met vermelding "ENTRY"

Op datum van 10.11.2019 met vermelding "EXIT"

Op datum van 13.02.2020 met vermelding "ENTRY"

Op datum van 26.01.2022 met vermelding "EXIT"

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Er blijkt ontegensprekelijk uit het dossier dat mijnheer tussen 23.10.2018 en 10.11.2019 en nogmaals tussen 13.02.2020 en 26.01.2022 in het buitenland heeft verbleven, vandaar dat hij van rechtswege het verblijfsrecht heeft verloren.

Betrokkene dient geschrappt te worden wegens verlies van het recht op verblijf sinds 23.10.2018. De F-kaart mag worden gesupprimeerd.

Gelieve deze brief te betekenen aan betrokkene en nadien een kopie over te maken aan onze dienst.

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

"a) Voorafgaand

Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoeker is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

b) Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende redenen:

Verzoeker woont reeds 4 jaar ononderbroken in BELGIË.

Het is hier dat het centrum van zijn belangen gevestigd is.

Daarenboven zijn verzoekers echtgenote en kinderen woonachtig in BELGIË.

Het feit dat hij wegens overmacht lange tijd afwezig was, staat er niet aan in de weg dat verzoeker met hen een effectief gezin vormt.

De kinderen van verzoeker lopen hier school.

c) Schending van het redelijkheidsbepinsel

1. *Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.*

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. *Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de beëindiging van zijn verblijf.*

Immers moet er ook rekening worden gehouden met de duur van het verblijf in BELGIË, de leeftijd van betrokkene, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in BELGIË en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het is hier dat het centrum van zijn belangen gevestigd is.

Daarenboven zijn verzoekers echtgenote en kinderen woonachtig in BELGIË.

De kinderen van verzoeker lopen hier school.

Eerder terugkeren was bovendien geen optie. Vlak na zijn aankomst in PAKISTAN in februari 2020 kende PAKISTAN een COVID uitbraak.

3. *Het is duidelijk dat verweerster dit alles niet in rekening heeft genomen bij haar beslissing, zodat haar beslissing indruist tegen alle redelijkheid.”*

2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Artikel 19, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, bepaalt dat de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in België behoudt.

Artikel 35, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) bepaalt dat: *“De verblijfstitel ter staving van een verblijf van beperkte of onbeperkte duur, de vestigingsvergunning en de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliezen hun geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen en voorwaarden waarin artikel 39 voorziet (...)”*

Verzoekende partij betwist niet dat zij langer dan een jaar uit het Rijk afwezig is geweest. Evenmin betoogt zij, noch blijkt uit het administratief dossier dat zij ondanks een afwezigheid van meer dan een jaar toch haar verblijfsrecht behoudt omdat zij voor haar vertrek voldaan heeft aan de verplichtingen van artikel 39 van het vreemdelingenbesluit. Nu verzoekende partij langer dan een jaar afwezig is geweest, kan zij immers - conform artikel 39, § 3 van het vreemdelingenbesluit, enkel een recht op terugkeer laten gelden wanneer zij ondermeer: *“(.) 1° vóór (haar) vertrek bewezen heeft dat (zij) (haar) hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van (haar) verblijfplaats kennis heeft gegeven van (haar) voornemen om het land te verlaten en er terug te keren”.*

Verzoekende partij bewijst voorts niet dat zij omwille van de wereldwijde pandemie veroorzaakt door het Covid-19 virus niet kon terugkeren binnen de termijn van 12 maanden, nadat zij België verliet op 13 februari 2020. Zij brengt geen stuk bij waaruit blijkt dat zij een poging ondernomen heeft om binnen de periode van 12 maanden terug te keren naar België en dat dit niet mogelijk was. Met haar louter betoog, dat zonder enig stavingsstuk gepaard gaat, bewijst verzoekende partij geenszins dat zij de terugkeertermijn van 12 maanden niet kon halen omwille van de uitbraak van het Covid-19 virus. Ook waar de verzoekende partij nog stukken voegt aan het verzoekschrift aangaande haar moeder maakt zij niet aannemelijk dat diens medische toestand haar verhinderde om binnen de termijn van 12 maanden na het verlaten van het Belgische grondgebied op 13 februari 2020 terug te keren. Uit de voorgelegde medische attesten in de periode 2021 (waarvan het oudste attest dateert van 16 februari 2021) blijkt enkel

dat de moeder medische problemen heeft. Er blijkt uit die medische attesten niet dat de aanwezigheid van verzoekende partij, laat staan de ononderbroken aanwezigheid van verzoekende partij noodzakelijk is of was in de periode 13 februari 2020-13 februari 2021. Het medisch attest van 11 april 2022 dat verzoekende partij eveneens voorlegt kan niet anders doen besluiten. In dit attest wordt wel gesteld dat de moeder zeer verzwakt was en dat haar zoon de enige dichte (onleesbaar) is om voor haar moeder te zorgen. Evenwel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij nog drie volwassen broers en twee volwassen zussen heeft wonen in Pakistan, Chakdara (zie verklaringen van verzoekende partij op 17 januari 2018 ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken), waar ook de moeder woonde tot haar overlijden op 26 oktober 2021. Gelet op voorgaande herhaalt de Raad dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de medische situatie van haar moeder haar verhinderde om binnen het tijdsbestek van 12 maanden terug te keren naar België. Zoals immers duidelijk blijkt waren er nog tal van andere familieleden woonachtig in Pakistan waarvan geenszins blijkt dat zij niet mede konden instaan voor de zorg van de moeder.

Het bestaan van een overmachtssituatie, met name dat verzoekende partij naar eigen zeggen in de onmogelijkheid verkeerde om binnen de termijn van 12 maanden terug te keren naar België, wordt niet bewezen en evenmin aannemelijk gemaakt.

2.4. Het door verzoekende partij geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt voorts het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.4.1. De Raad herhaalt dat verzoekende partij de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat zij langer dan een jaar het Belgische grondgebied heeft verlaten. De geldigheid van haar verblijfskaart gaat aldus verloren tenzij zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 39, § 3 van het vreemdelingenbesluit. Er blijkt evenwel niet dat verzoekende partij voor haar vertrek bewezen heeft dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van haar verblijfplaats kennis heeft gegeven van haar voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Nochtans strekt die melding er precies toe om een vreemdeling in de mogelijkheid te stellen aan te tonen dat hij, bij langere afwezigheid, alsnog zijn hoofdbelangen in België behoudt. Evenwel, zoals blijkt, heeft verzoekende partij sinds haar laatste vertrek uit België bijna twee jaar het Belgische grondgebied verlaten zonder de Belgische autoriteiten op de hoogte te stellen van het feit dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt.

2.4.2. Voor zover verzoekende partij aldus zou betogen dat zij in België een beschermenswaardig privéleven heeft, wordt dit tegengesproken door haar langdurig vertrek uit België en het gegeven dat zij geen melding heeft gedaan dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt. Daarenboven brengt verzoekende partij ook thans bij het verzoekschrift geen gegevens bij waaruit kan blijken dat zij nog steeds een beschermenswaardig privéleven in België heeft, ondanks haar langdurige afwezigheid. Er ligt geen enkel concreet bewijs voor van diepgaande sociale, culturele en economische bindingen met België. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij – ondanks een afwezigheid van bijna twee jaar – nog steeds een dermate privéleven in België heeft waardoor de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM zou opleveren.

2.4.3. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden

voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Verzoekende partij dient aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.4.4. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de verwerende partij een samenwoonstverslag heeft laten opstellen omdat het bestuur van Tienen op de hoogte werd gesteld op 4 januari 2022 van de langdurige afwezigheid van verzoekende partij en waarbij aangegeven werd dat de echtgenote bang is van verzoekende partij en angst heeft voor diens terugkeer maar dat zij door de familie onder druk wordt gezet om niets te ondernemen tegen verzoekende partij. Op 21 februari 2022 werd een samenwoonstverslag opgemaakt waaruit blijkt dat de verzoekende partij en haar echtgenote niet aanwezig waren op de samenwoonstcontrole van 5 februari 2022 maar wel de tante samen met de kinderen. Uit de verklaringen blijkt de bevestiging van voorgaande, meer bepaald dat de echtgenote onder druk wordt gezet om het verblijfsrecht van verzoekende partij niet in het gedrang te brengen maar dat ze niet echt een koppel meer vormen.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij met haar echtgenote een werkelijk beschermenswaardige gezinsrelatie onderhoudt. Uit de feitelijke gegevens die in het administratief dossier vervat zitten, komt eerder naar voren dat verzoekende partij haar huwelijk enkel gebruikt om een verblijfsrecht in België te hebben/behouden. Verzoekende partij toont met geen enkel concreet gegeven aan dat haar relatie met haar echtgenote nog voldoende hecht is om te vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2.4.5. Verder blijkt dat er sprake is van drie minderjarige kinderen, resp. zeven, vijf en drie jaar oud op het moment van de bestreden beslissing.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren (*"Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties."* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland; of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De Raad dient na te gaan of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar kinderen.

Hoewel de biologische band tussen de kinderen en verzoekende partij niet wordt betwist, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij langdurig in het herkomstland verbleven heeft. Hoe zij in de bijna twee jaar van haar afwezigheid contact heeft onderhouden met haar kinderen wordt niet uiteengezet noch aangetoond. Zoals uit de bespreking hoger blijkt is het feit dat zij naar België is teruggekeerd en opnieuw gaan inwonen bij haar gezin eerder ingegeven door de intentie om haar verblijfsrecht niet te verliezen dan het onderhouden van werkelijke gezinsbanden. Nu verzoekende partij nalaat op concrete wijze aan te tonen dat zij ondanks haar langdurige afwezigheid uit België toch contact heeft onderhouden met haar kinderen, alsook interesse en engagement ten aanzien van deze kinderen heeft getoond, maakt zij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER